

gen har den helt overordnede position, at det færøske og det grønlandske folk jo i sidste ende har deres frie selvbestemmelsesret. Sådan må det jo være, og derfor kan jeg også bekræfte som indledning til det, jeg nu vil sige, at regeringen selvfølgelig også står ved de aftaler, der er indgået til både den ene og den anden side i den sammenhæng. Sådan må det nødvendigvis være.

Når jeg er nået så langt, kan jeg jo også dermed konstatere, at der allerede er nogen parlamentarisk opbakning til regeringens finanslovsforslag. Men det stopper jo i virkeligheden ikke med den grønlandske tilkendegivelse, for når man har lyttet til debatten her – og jeg skal ikke forlænge den meget – må man sige, at der i virkeligheden tegner sig en ret bred konsensus om dansk økonomisk politik. Jeg kan forstå, at der fra forskellig side kan være et ønske om at justere finanseffektniveauet med 0,1 pct. den ene eller den anden vej, men det er altså inden for den margin, man ellers ser rimelig ens på tingene. Det er jo positivt, for det er et godt afsæt til at sætte gang i de drøftelser, som i virkeligheden allerede er gået i gang, men som nu skal accelerere i de kommende dage med henblik på indgåelse af forhåbentlig en stribe aftaler, der bygger op til en samlet finanslovsvedtagelse og aftaler om finansloven i løbet af vel nok de nærmeste par uger.

Det dækker jo egentlig også over – og det har man også fornemmet, når man har lyttet til debatten – at det jo går rigtig godt i Danmark. Jeg har selvfølgelig også lyttet til de ordførere, der har ledt efter hår i suppen og har forsøgt at eskalere problemstillingerne op, men jeg tror, at når man udefra har lyttet til debatten, må man have fået fornemmelsen af et samfund, hvor det går rigtig, rigtig godt, og det er jo også situationen. Vi kan jo glæde os over, at vi har en historisk høj beskæftigelse, vi har en historisk lav arbejdsløshed, og der er fremgang på alle fronter. Danmark og danskerne har det godt, og derfor er noget af det, der har været gennemgående i debatten her i dag, i virkeligheden også, hvordan vi fastholder og udbygger den position. Det er jo egentlig det, der er hovedudfordringen, og jeg skal bare pege på tre ting, som er centrale for regeringen, som med skiftende tyngde også har præget de indlæg, der har været her i dag, og som vi meget gerne ser omsat i aftaler.

For det første at yde et sådant bidrag til en økonomi, der er på kanten af sin kapacitetsgrænse, at vi får udvidet arbejdsstyrken. Det er

baggrunden for, at regeringen har fremlagt en jobplan, og jeg vil gerne takke for de gennemgående positive tilkendegivelser, der har været om det projekt hele raden rundt. Jeg har selvfølgelig også kunnet lytte mig frem til nuancerne, men det rækker nu ikke ved, at jeg har en forhåbning om, at det inden for en meget kort tidsramme burde være muligt at samle en bred kreds af partier om en række initiativer, der også meget kortsigtet har en effekt på jobudbuddet. Det er simpelt hen af central betydning, hvis vi skal fastholde de gode økonomiske resultater, vi har opnået. Så tak for det.

Den anden ting, jeg gerne vil trække frem, og som nogle ordførere har adresseret – ikke mindst ordføreren fra Det Radikale Venstre – er hele spørgsmålet om den primærkommunale økonomi og spørgsmålet om, hvordan vi skaber større respekt for de aftaler, der indgås. Jeg sad og lyttede for at lede efter den røde eller den blå eller bare en eller anden tråd af en eller anden farve i hr. Morten Helveg Petersens indlæg, men jeg fandt den aldrig; men det kan vi måske få på plads nu. Men situationen er jo den, at hvis man – det forstår jeg gælder Det Radikale Venstre – ønsker at stå på mål for en finanspolitik med en eller anden given finanseffekt, så må man jo også i et samfund, hvor vi har valgt at kanalisere halvdelen af det offentlige forbrug via de kommunale kasser, drage omsorg for, at man udeomkring i kommunerne står på mål for den udgiftspolitik. Så kan man jo ikke lade det være op til en fuldstændig autonom fri selvbestemmelse, hvilken otteoghalvfemsindstyvendedel finanspolitik der skal føres rundt omkring i Danmark.

Kl. 16:01

Derfor må man sige – og det er i øvrigt også i overensstemmelse med den rådgivning, vi alle sammen fik fra OECD, da de fremlagde deres papir om dansk økonomi her tidligere på ugen – at en af hjørnestenene, når det gælder om at sikre en ansvarlig økonomisk politik i årene, der kommer, er at skabe mere respekt for, at de rammer, der fastlægges, også udfyldes efter det, der er aftalt. Derfor kommer vi ikke uden om som noget centralt i de drøftelser, der nu skal i gang, at få adresseret hele spørgsmålet om, hvordan vi undgår, at vi sidder om sommeren og laver aftaler, som alle er tilfredse med, som alle vedkender sig udtrykker et velfærdsløft, og som alle vedkender sig et middel til at udbygge velfærdssamfundet, for så bagefter at måtte konstatere, at tingene skrider, når de omsættes til budgetter eller for den sags skyld i sidste ende om-